

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΚΙΟΝ 6^{ον}. ||

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1865.

Η ΓΑΛΛΙΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ.

Η γαλλία αὕτη ὁμοιάζει τὴν τοῦ τάφου.

Chateaubriand.

Δεκάκις ὁ ἥλιος ἐπεράνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος χωρὶς ὁ ἀνεμος νὰ καταπέσῃ. Τέλος ἔπαυσε καὶ μετ' ὀλίγον γαλλίην βαθεῖα διεδέχθη αὐτόν. Τὰ κύματα σφοδρῶς σαλευόμενα πρότερον ταλαντεύονται ἐπὶ πολὺ ἀκόμη μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀνέμου καὶ ἀνεπαισθήτως ἐπιπεδοῦνται. Τότε ἐπὶ τῆς ἀκίνητοῦσας θαλάσσης, τὸ πλοῖον, ὡς δεσμευμένον, ἀναζητεῖ ματαίως εἰς τὸ κενὸν λεπτὸν φύσημα ἀνέμου. Τὸ ἰστίον, ἑκατοντάκις ἀναπετασθὲν ἐπαναπίπτει ἑκατοντάκις ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ. Τὸ κῦμα ὁ οὐρανὸς, ὁ ἄπειρος ὀρίζων εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἀπεριόριστα βάθη ἀθάνατον νὰ εἰσδύσῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἡ σιγὴ καὶ το ἄπειρον, ἰδοὺ ὅτι παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ναυτῶν τὸ ὀλιθερὸν καὶ ὀλέθριον τοῦτο ἡμισφαίριον. Καταπεπληγμένοι καὶ πεπηγότες ἐκ τῆς φρίκης, ἤτοῦσι παρὰ τοῦ οὐρανοῦ θυέλλας ἰτρικυμίας· ὁ δὲ οὐρανὸς λεῖος ὡς ἄσφα παρουσιάζει αὐτοῖς πανταῶν φρικώδη αἰθρίαν. Αἱ ἡμέραι, ὅσοις παρέρχονται ὑπὸ τὴν φοβερὴν τὴν ἡρεμίαν· ὁ ἥλιος, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς ἀναζωογονεῖ καὶ

φέρει τὴν χαρὰν εἰς τὴν γῆν, οἱ ἀστέρες, τῶν ὁποίων οἱ ναῦται ἀγαπῶσι νὰ βλέπωσι λάμποντα τὰ στίλβοντα φῶτα, τὸ διαυγὲς κρυστάλλον τῶν ὑδάτων, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον θαυμάζομεν ἐκ τῆς παραλίας, ὅτε ἀντανακλᾷ τὰ φῶτα καὶ τὸ κῦμα τῶν οὐρανῶν, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀποτρόπαιον θέαμα. Ὅτι ἐν τῇ φύσει, ἀγγέλει τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν χαρὰν, ἐδῶ φέρει τὴν ἐκπληξιν, καὶ οἰωνίζεται τὸν θάνατον.

Ἐν τούτοις τὰ τρόφιμα καταναλίσκωνται, τὰ περιορίζουσι καὶ τὰ διανέμουσι μὲ χεῖρα αὐστηρὰν καὶ οἰκονόμον. Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου, αἰσθανομένη ἐξαντλούμενα τὰ μέσα τῆς ζωῆς, γίνεται μᾶλλον ἄπληστος· καὶ καθ' ὅσον αἱ πηγαὶ σμικρύνονται, αἰσθάνονται αὐξανόμενας τὰς ἀνάγκας. Εἰς τὴν πείναν ἀκολουθεῖ ὁ λοιμὸς, μᾶστιξ τρομερὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ φρικωδέστερα γιλιάκις ἐπὶ τοῦ ἀχανοῦς βασιλείου τῶν ὑδάτων· διότι ὅπως δῆποτε ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἀκτῖνες τινὲς ἐλπίδος δύνανται νὰ μετριάσωσι τὰς δούνας καὶ νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ θάρρος. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου θαλάσσης, ἐρήμου καὶ περικυκλωμένης ἐκ τοῦ χάους, ὁ ἀνθρωπος, ἐν τῇ ἐγκαταλήψει ὀλοκλήρου τῆς φύσεως, δὲν ἔχει καὶ τὴν

παρηγορίαν τῆς φαντασίας, ἵνα τὸν σῶση τῆς ἀπελπισίας· βλέπει ὡς ἄβυσσον τὴν καταληκτικὴν ἔκτασιν, ἣτις τὸν χωρίζει ἀπὸ πάσαν βοήθειαν· ὁ στοχασμὸς καὶ αἱ εὐχαὶ αὐτοῦ ἀπόλλυνται· καὶ οὐδὲ ἡ φωνὴ τῆς ἐλπίδος φθάνει μέχρις αὐτοῦ.

Αἱ πρῶται προσβολαὶ τῆς πείνης ἐγένοντο ἐπαισθηταὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου· σκληρὰ ἀλληλοδιαδοχῆ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς λύσσης, καὶ οἱ δυστυχεῖς οἱ μὲν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν θρονίων, ὑψοῦντες τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, μετὰ κλαυθμηρῶν γῶν ἢ τρέχοντες, ἀποπλανημένοι καὶ μανιώδεις, ἐκ τῆς πρύμνης εἰς τὴν πῶραν καὶ ζητοῦντες τὸν θάνατον νὰ τελειώσῃ ταχέως τὰ δεινὰ αὐτῶν.

Marmontel.

ΓΗ! ΓΗ!

— Πῶς τόσον σκυθρωπὸς καὶ τεταραγμένος, Φερδινάνδε; μοὶ φέρεις βεβαίως κακὰς εἰδήσεις.

— Δὲν δύναμαι πλέον, γενναιότατε, νὰ κρατήσω ἐπὶ πολὺ τὴν καθ' ὑμῶν ἀγανάκτησιν τοῦ πληρώματος· εἰ μὲν μετ' ὀλίγον δὲν φανῆ γῆ, ἀπολέσθητε· πάντες ζητοῦν τὸ αἷμα ὑμῶν.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη περάνει τὰς λέξεις ταύτας ὁ Φερδινάνδος, ὅτε τὸ πλήρωμα ταραχωδῶς ἐφθασεν κράζον μεθ' ὀργῆς· « Προδότα! Αὐταὶ εἶναι αἱ ὑποσχέσεις σου; Σῶσον ἡμᾶς ἐκ τῆς πείνης ἢ, εἰ δὲν δύνασαι νὰ δώσης ἡμῖν ἄρτον, δός τὸ αἷμά σου ».

Ὁ μέγας ἀνὴρ εἰς τὴν παραφορὰν ταύτην τῶν ναυτῶν του ἀπήντησε μεθ' ἠρωϊκῆς γλυκύτητος.

— « Ἐὰν τὸ αἷμά μου δύναται νὰ κατευνάσῃ τὴν πείναν ὑμῶν λάβετέ το· ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι ἅπαξ νὰ ἴδω τὸν ἥλιον χρυσοῦντα τὴν ἀνατολὴν διὰ τῶν λαμπρῶν του ἀκτίνων· εἰ δὲ

δὲ αὔριον δὲν φανῆ τις σωτήριος παρὰ λία, τότε ἐγὼ μόνος θέλω ἀπαιτήσῃ παρ' ὑμῶν τὸν θάνατον.

Ἡ μεγάλη ἀταραξία τοῦ ἥρωος καθησύχασε καὶ πάλιν αὐτούς.

— « Ἔστω. Γεννηθήτω ὡς εἶπες· ἀλλ' εἰ δὲν ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἡμῶν, θέλεις ἰδεῖ τὸ φῶς αὐτοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν ».

Καὶ ὁ ἥλιος προέβαινε πρὸς τὴν δύσιν του, ἡ δὲ φεύγουσα ἡμέρα ἐδίδοε χώραν εἰς τὴν ἐπερχομένην νύκτα, ἡ πρόοδος τῆς ὁποίας ἐστενοχωρεῖ τὸν Κολόμβον.

Ἡ τρόπις τοῦ πλοίου πληττομένη ὑπὸ τῶν κυμάτων διέσχισε τὸν ἐκτεταμένον καὶ ἔρημον ὠκεανόν, ἐνῶ οἱ ἀστέρες καθαρῶς διεκρίνοντο εἰς τὸν οὐρανόν εἰς πρὸς ἕνα· ἀλλ' οἴμοι! ὁ τῆς ἐλπίδος ἀστὴρ ἐφαίνετο εἰς τὸν θαλασσοπόρον ὡς μικρὰ στιγμὴ, πλησιάζουσα ὀλοτελῶς ν' ἀποσβεσθῇ. Ἡ σωτήριος στερεὰ ἦτο μακρὰν!

Ὁ μεγαλεπήβουλος Κολόμβος ἐξύπνα κατὰ τὴν φρικτὴν δι' αὐτὸν ἐκείνην νύκτα κρατῶν τὸ τηλεσκόπιον εἰς τὰς χεῖρας, τὰ δὲ βλέμματά του ἐστρέφοντο πάντοτε πρὸς δυσμὰς.

— Πρὸς Δυσμὰς! πρὸς δυσμὰς πέτα, πιστόν μοι πλοῖον, τὸ τέρμα ἢ τῶν ὀνείρων ἢ τῆς ζωῆς μου.

Ὁ νοῦς καὶ ἡ θνήσκουσα καρδιά του σὲ χαιρετῶσιν ἀκόμη.

Συνάμα δὲ ἠκούσθησαν σιγανὰ βήματα· ἦτο ὁ Φερδινάνδος.

— « Φερδινάνδε εἶσαι σκυθρωπότερος καὶ ὠχρότερος· ὁποῖα ἄρα γὰ νὰ μοὶ φέρεις! »

« Τὸ πᾶν δι' ὑμᾶς τετέλεσται· μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος θέλει φωτίσει τὴν σημαίαν ἡμῶν διὰ τῶν θείων αὐτοῦ ἀκτίνων. »

— « Θάρρει Φερδινάνδε, αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ ἐξέρχονται ἀπὸ τῆς γούνας τοῦ θεοῦ τοῦ ἐφορῶντος ἀπὸ τὸν νοῦν μέχρι τοῦ ἐτέρου πόλου· εἰ δὲ

ρίζοντος νὰ ὀδηγῆ τὰς πιστὰς ψυχὰς πρὸς τὴν ὑστάτην αὐτῶν ὁδόν.

Ἦ γίαινε διὰ παντὸς πιστὸ φίλε!

Ὁ Φερδινάνδος ἀπήλθε καὶ ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη, οἱ δὲ ἀστέρες ἀλληλοδιαδόχως ἐσβένοντο ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἡ πρὸς ἀλλήλα προστριβὴ τῶν ξιφῶν καὶ λοιπῶν ὀπλῶν τῶν ναυτῶν ἐπροξέεινε φρικτὸν θόρυβον, ἀλλ' ὁ Κολόμβος ἐφαίνετο ἡσυχος καὶ ἀτάραχος βλέπων τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου πλησιάζουσαν, ὅτε αἰφνης ἀντήχησεν ἡ σωτήριος φωνή, Γῆ! Γῆ!—

Ὁ, τι οὐδεὶς ἐπίστευε νὰ ἴδῃ, ὅτι ὁ μεγαλοφυῆς Κολόμβος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὑστάτῃ στιγμῇ ἤλπιζεν, ἀνεφάνη πεφωτισμένον διὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἀνετέλλοντος ἡλίου· οἱ δὲ ναῦται γονυκλιθεὶς πρὸ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἐζήτησαν συγγνώμην τῶν πράξεων αὐτῶν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν παντοδύναμον θεόν, εὐδοκίσαντα τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Π. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ.

Ἡ ΠΕΥΚΗ ΚΑΙ Ἡ ΙΤΕΑ.

— Ἐγὼ στέφω τὰ ὄρη καὶ τὰς φάραγγας τὸ δὲ πράσινον χρῶμά μου εἶναι ὁ στολισμὸς αὐτῶν· ἐνῶ σὺ ταπεινῶς ἔρπεις παρὰ τὸ χεῖλος ῥύακος εἰς τοὺς πλείστους ἀγνωστός μένουσα· ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαναπαύεται εἰς ἐμὲ καὶ ἐρχεται ὅλως χαρὰ ὑπὸ τὴν σκιάν μου, ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς εὐώδους δρόσου μου, καὶ ἀκούσῃ τὸ μυνήρισμα τῆς ἴρας εἰς τὸ βελουίδες φύλλωμά μου· ὃ σὺ εἰς τί τῷ ἦσαι χρήσιμος;

Ἐλεγεν ἡ Πεύκη τῇ Ἰτέα.

— ὦ! πόσον ἄλλοιός ὁ προοριζόμενός σου, ὦ φίλη, εἶπεν ἡ Ἰτέα, νὰ ψαύσωσιν οἱ κλῶνες τῆς

τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ῥύακος. Ἐγὼ εἶμαι ἡ σύντροφος τοῦ δυστυχοῦς τεθνεώτος· καὶ ἐνῶ οἱ φίλοι τὸν συνοδεύουσι θορυβῶδεις εἰς τὸν ναόν... καὶ τὸν ἀσπάζονται, λείβοντας δι' αὐτὸν ἔσχατον δάκρυ! Οἱ συγγενεῖς τὸν φέρουσι μέχρι τοῦ κευθμῶνος... καὶ τὸν ἀποχαιρετῶσιν! ἐγὼ μόνη τῷ μένω πιστὴ καὶ στενάζω τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ τάφου του... ῥένω αὐτὸν μὲ τὴν πρωινήν δρόσον τῶν φύλλων μου καὶ ὀδηγῶ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τὸν φίλον ἢ τὸν συγγενὴ πλησίον αὐτοῦ· ἐνῶ συνηθέστατα φέρω τὸν διαβάτην νὰ κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ τὸν δυστυχεῖν νὰ κάμψῃ γόνυ καὶ νὰ προσευχηθῇ ἐπὶ τῆς πλακῶς του.

(Πρωτότυπον).

A. B.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 3ον.)

Τὰ πράγματα ἐφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε αἱ κακαὶ γλώσσαι δὲν ἤργισαν νὰ κοινολογῶσιν εἰς τὰ καπηλεῖα ὅτι ὁ Ἐδμόνδος εὐκόλυνετο εἰς τὰς λαθρεμπορικὰς ἐπιχειρήσεις του, διότι ὁ Βάουερ, ὁσάκις ἦτο τῆς ὑπηρεσίας, παρέβλεπεν αὐτόν.

Τὰ θρυλλήματα ταῦτα ἐφθασαν εἰς τὰς ἀκρὰς, δυστυχῶς, τοῦ αὐστηροῦ τελωνοφύλακος. Ἡ ὀργή του δὲν εἶχε τότε ὄριον ἀλλ' ἐμυκάτο ὡς χεῖμαρρὸς κατερχόμενος ἀπὸ τὰ ὕψη. Ἐπέπληξε σκληρῶς τὴν δυστυχῆ Μαρίαν καὶ ἠπέιλησεν αὐτὴν διὰ τῆς ἀρᾶς του εἰ δὲ διέκοπτε τὰς σχέσεις αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου, τὰς ὁποίας ἀπεστρέφετο· τῇ ἀπηγόρευσε πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐκτοτε ἐδείχθη σκληρότατος πρὸς αὐτὴν, ἡ ὁποία ἔως τότε μόνον τὴν φιλοστοργίαν του εἶχε γνωρίσει.

Ὁ ὄφις εἶχε ὀλισθήσει ὑπὸ τὰ ἄνθη ἵνα δῆξῃ τὸ θυμὰ του. Δυστυχῆς Μαρία! τίς δύναται νὰ φαντασθῇ τὰ δάκρυά της; τίς νὰ ἀναλογισθῇ τὴν λύπην τῆς καρδίας αὐτῆς; καρδίας ἣτις μέχρι τότε ἦτο τὸσον εὐτυχῆς ἐκ τοῦ ἔρωτός της!

Ναι ὁ Ἐδμόνδος! δὲν προσηθάνθη τίποτε ἕως οὐ εἶδε καὶ ἠσπάσθη τοὺς δακρυβρέκτους ἰσθμολοῦς τῆς φιλίας του ἢ εἰδῆσαι αὐτὴν ἦτο δι' αὐτὸν ὡς κτυπὸς κεραινοῦ. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν καρδίαν νὰ μισήσῃ ὅ,τι ἀγαπᾷ. Ἄ! ὁ πατὴρ ἐλησμόνησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ σβέσῃ τὸν ἔρωτα ὡς πυρᾶν ἐν τῇ ἐστία· ὅτι τὸ δένδρον ἀπλώνει βαθυτέρας ρίζας εἰς τὸ ἔδαφος ὅταν οἱ ἄνεμοι μαίνονται κατὰ τῆς κορυφῆς του· ὅτι ὁ ἀπηγορευμένος ἔρωσ καθίσταται φλογερώτερος καὶ τὸ φίλημα γλυκύτερον ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ κρύπτηται.

Ἡ δύνατο, ὁ Βάουερ, νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς Μαρίας ὅτε ἦτο εἰς τὸ φυλακεῖόν του; προὔπηρξε στρατιώτης καὶ ἐπίστευεν εἰς παθητικὴν ὑπακοήν· ἀλλ' ἠπατάτο. Ἡ Μαρία, βεβαία περὶ τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς τιμιότητος τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἐδμόνδου, εὗρισκε τὴν διαγωγὴν τοῦ πατρὸς της ἀδικον. Οἱ ἐρασταὶ λοιπὸν ἐξηκολούθουν νὰ βλέπωσιν ἀλλήλους, ἀλλὰ κρυφώτερη, καὶ αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἐπαυσαν νὰ κκορολογῶσιν.

Ἄλλ' ἄλλο τι ἀνησυχεῖ τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας· ὁ πατὴρ της τὴν εἶχε ἀπῆλθει, ὅτι ἐάν ποτε συνελάμβανε τὸν Ἐδμόνδον ἀποτελοῦντα μέρος εἰς συνοδίαν λαθρεμπόρων, ἤθελε τὸν φονεύσει ὡς λυσσόντα κύνα· αὕτη ἦτο ἡ ἐκφρασίς ἣν μετεχειρίσθη ἐν τῇ ὀργῇ του, καὶ ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐκπληροῦσιν ὅ,τι λέγουσι· διότι, ὅσον ἀγαθὸς ἐφαίνετο συνήθως, τόσον μανιώδης ἐγένετο ὅτε ἠρεθίζετο. Καὶ ἤδη ἐπρόκειτο περὶ τῆς προσβαλλομένης τιμῆς του τὴν ὁποῖαν ἐξετιμᾷ ὡς τὸ πολυτιμότερον αὐτοῦ αγαθόν.

Ποσάκις ἡ ταλαίπωρος Μαρία ἐξώρκει τὸν φίλτατον αὐτῆς Ἐδμόνδον νὰ παραιτηθῇ τοῦ κινδυνώδους αὐτοῦ ἐπαγγέλματος.

Φεῦ! ἀπεκρίνετο οὗτος, πῶς θέλω διαθρέψῃ τότε τὴν μητέρα μου; δὲν ἔχω παρὰ μικρὸν τινα ἀγρὸν ὅπου καλλιερῶ ὀλίγα γεώμηλα καὶ τεμάχιον ἀμπέλου·

τὰ ὅποια δὲν ἀρκοῦσι νὰ μᾶς διαθρέψωσι· δὲν ἔμαθον δὲ οὐδὲν ἔργον καὶ τὸ τοῦ πορθημέως δὲν κερδίζει πλέον τίποτε.

Ἡ Μαρία ἔχυνε θερμὰ δάκρυα καὶ παρεκάλει τὸν θεὸν νὰ τὸν διαφυλάττῃ. Δὲν ἐνόμιζε δὲ ἀμάρτημα τὸ νὰ εἰδοποιῇ τὸν Ἐδμόνδον περὶ τοῦ μέρους ὅπου ὁ πατὴρ της ἐμελλε νὰ φυλάξῃ, καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἀπέφυγε νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν αὐτοῦ περιφερείας.

Ἡ νέα κόρη ἠλπίζεν ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς της κατέπαυε παρερχομένου τοῦ χρόνου· ἀλλὰ τὸναντίον ἠύξανε, καθ' ἑκάστην. Δὲν εἶχε πλέον τὴν πρώτην ἀγάπην διὰ τὴν Μαρίαν, καὶ ἀπέβαιεν αὐστηρότερος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, καὶ ἐδήμειεν ἀδιακρίτως καὶ τὸ μικρότερον λαθρεμπόρευμα.

Ὁ ἔρωσ τῆς Μαρίας ἐγένετο δι' αὐτὴν πηγὴ θλίψεων· καὶ, ἄνευ τῶν ὀλίγων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, αἵτινες ἐνίοτε ἐφαίδρουν τὴν ζωὴν της, καὶ τὰς ὁποίας διεδέχοντο μακρὰ ζοφώδεις ἡμέραι, ἤθελεν ἐπιζητᾶ θέσιν παρὰ τοῖς κόλποις τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἀναπαύονται πάντες οἱ ἀπηυδηκότες ἀποδημηταὶ τοῦ κοπιώδους ταξιδίου τοῦ βίου.

Εὐκόλως διεκρίνετο ὅτι ἡ λύπη κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν αὐτῆς· αἱ ῥοδόλευκοι παρειά της ἤρξαντο ὠχρῶσαι, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληροῦντο συχνὰ δακρύων καὶ δὲν περιεπλανᾶτο πλέον ἐπὶ τῶν χειλέων της τὸ τόσον θελκτικὸν μειδίημα αὐτῆς. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἀπώλεσε τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἐνεργητικότητα καὶ φαιδρότητα. Ἦτο πάντοτε κατηφῆς καὶ ἐπασχολημένος τὸν νοῦν· πολλάκις προσέβλεπε τὸν οὐρανόν, σκεπτόμενος ἴσως τότε περὶ τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ· ὁ δὲ βαθὺς στεναγμὸς, ὅστις ἐξέφυγε πολλάκις ἀπὸ τὰ στήθη του, ἐφάνερον τὴν μικρὰν ἐλπίδα ἣν εἶχε νὰ ἴδῃ ποτὲ τὸν οὐρανὸν ἐπινεύοντα εἰς τὰς εὐχὰς του.

III

Τὴν ἐπαύριον καθ' ἣν ὁ Στόφελλ ἐγένετο στοποῖσε τῷ Σκούρω τὰς σχέσεις ἀνεψιοῦ του καὶ τῆς Μαρίας Βάο· ὁ Σκούρος ἐπορεύθη, ἅμα τῇ ἔφ, παρ' ἡγυακαδέλφῃ του, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς πτεῦετο.

— Τὶ μανθάνω, τῇ εἶπεν· ἀκούω ὅτι ὁ Ἐδμόνδος ἐράται τῆς ὠραίας θυγατρὸς τοῦ τελωνοσούλακος.

— Ὁ Ἐδμόνδος ἀγαπᾷ τὴν Μαρίαν καὶ ἡ Μαρία εἶναι ἀξία τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ἡ χήρα.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ λαθρεμπόρος, ἐνθαρρύνεις τὸν υἱόν σου εἰς πρόθεσιν μέλλουσαν νὰ προσβάλλῃ τὴν οἰκογένειάν μας!

— Φίλε μου τῷ εἶπε ἡ χήρα, ὅταν εὐρισκόμην κληθήρης, οὐδεὶς τῶν συγγενῶν μου δὲν ἐφρόντισε δι' ἐμὲ, ἀλλὰ μόνη ἡ ξένη αὕτη μ' ἐπεριποιήθη ὡς παρήγορος ἄγγελος.

— Ὁ Σκούρος ἠσθάνθη τὸ κέντημα· καὶ ἐμουρμούρησε·

— Ἀλλὰ νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην τελώνου!

— Ἀπὸ πότε ἐγίνετε τόσον ὑπερήφανος;

— Δὲν ὑπάρχει κηλὶς ἐπὶ τῆς οἰκογενείας μας, ὑπέλαβεν ὁ Σκούρος.

— Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον ἀληθεύει τοῦτο, εἶπεν ἡ χήρα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ πάππος σου ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς ἀγχόνης. Φρονεῖς λοιπὸν ἀληθινὰ ὡς κληῖδα τὸν γάμον τῆς ἐξαιρέτου ταύτης κόρης μετὰ τοῦ υἱοῦ μου; . . . Ἐγὼ, παντελῶς· ἀλλὰ θέλω εὐλογῆσαι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θέλω τοὺς ἰδεῖ ἠνωμένους.

— Ἀλλ' ἐντούτοις γνωρίζεις ὅτι ὁ γέρων Βάουερ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε περὶ τούτου.

— Τοῦτο ἀλλάσει, καὶ εἶναι λυπηρόν. Διὰ τί, φίλε μου, νὰ σύρῃς τὸν δυστυχῆ Ἐδμόνδον εἰς τὰς κατηραμένας λαθρεμπορικὰς ἐπιχειρήσεις σου; τοῦτο ἔφερε τὰς κατ' αὐτοῦ ἐναντιώσεις τοῦ Βάουερ.

Τί θέλεις νὰ κάμωμεν; πῶς νὰ ζήσῃ. Οἱ κατηραμένοι αὐτοὶ Γάλλοι κατέστρεψαν τὸ ἐμπόριον. Ἡ πείνα εἶναι ὀλέθριον πρᾶγμα καὶ γνωρίζεις τί πάσχομεν ὅταν τὸ λαθρεμπόριον πάσχει ὀλίγον. Αὐριον ἐλπίζομεν νὰ κερδίσωμεν πολλὰ, ἐξάκις περισσότερα τοῦ συνήθους. Ποῦ εἶναι ὁ Ἐδμόνδος;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ χήρα στένυσα.

Ὁ Σκούρος ἀνεχώρησεν ἀμέσως ἵνα ἀναλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ ἀνεψιοῦ του, τὸν ἐπὶ τέλους εὔρε παρὰ τινι τῶν συνυτῶν, ἴσα ἴσα παρὰ τῷ Φιλίπποϊον εἶχον ἐκλέξει νὰ λάβῃ

τὸ ἕκτον δέμα· τοῖς ἀνακοίνωσε τὸ σχέδιον, καὶ οἱ δύο ἐσπευσαν νὰ ἐτοιμᾶσιν τὸν λευκὸν αὐτῶν ἱματισμόν.

Οὐδέποτε ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόνδου εἶχεν αἰσθανθῆ ὁμοίαν ἀνησυχίαν πρὸς τὴν διαταράττουσαν αὐτὴν τότε. Ἀλλ' ὁ υἱὸς της ἠλπίζε καλὰ ἐπεσπάρξειτο ἐπὶ τῆς Μαρίας, ἣτις ἤθελε τῷ κάμῳ γνωστὸν τὸν σταθμὸν τοῦ πατρὸς της· ἐν ἦτο τῆς ὑπηρεσίας κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἐπομένην ἤθελε μείνει παρ' αὐτῇ.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας τὴν εἶδεν ὀλίγον· πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν ἀπῆλθυσαν τῆς εὐδαιμονίας αὐτῆς. Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ συνδιελέχθησαν περὶ τοῦ ἔρωτος αὐτῶν, ἡ Μαρία τὸν ἠρώτησεν ποῖαν ἡμέραν ὠρισαν διὰ τὴν νέαν αὐτῶν ἐκδρομὴν.

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐκρυπτε τίποτε εἰς τὴν Μαρίαν· διηγήθη λοιπὸν τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀπόπειραν ἐπὶ τοῦ πάγου μετὰ τοῦ Βρουνέτου· ἡ νεάνις τρέμουσα ὀλόκληρος ἤκουσε ταῦτα, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ αἰσθανθῇ εἶδος ὑπερηφανίας, διὰ τὴν τόλμην αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα, μεθ' ἧς διέφυγον τὴν ἐπιτήρησιν μάλιστα τοῦ πατρὸς της.

Εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην καὶ ἠλπίζεν ὅτι καὶ ἡ ἐπιχειρήσις τῆς αὐριον ἤθελεν ἐπίσης ἐπιτύχει, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ πατὴρ της δὲν ἤθελεν εἶσθαι τῆς ὑπηρεσίας· ἀλλ' ἤθελε διέλθει τὴν ἡμέραν του πιθανῶς ὑφαίνων.

Ἐχρειάσθη νὰ διηγηθῇ τὰ πάντα ὁ Ἐδμόνδος, νὰ τῇ ὑποδείξῃ καὶ τὴν ὁδὸν ἣν ἤθελεν πορευθῆ. Ἡ Μαρία εἶχε πολλάκις ὑπάγει εἰς τὸ χωρίον Χενχάουζεν κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ ἐγνωρίζε καλῶς τὸ λατομεῖον διὰ τῶν ἄκρων τοῦ ὁποίου διέβαιναν ἡ ἀτραπὸς τὴν ὁποῖαν ἐμελλον ν' ἀκολουθήσωσι. Τὸν κατέστησε προσεκτικὸν κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ κινδυνώδους τούτου μέρους ἐπειδὴ ἦτο κεκαλυμμένον ἀπὸ χιόνας πολλάς.

IV.

Ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ λήγοντος ἔτους παρήλθεν ἐν ἡσυχίᾳ· ὁ Βάουερ ἐκάθητο εἰς τὸ ἔργον του, καὶ ἀπεμιμεῖτο μετὰ ἐξησκημένης χειρὸς τὸ πρότυπον κέντημα. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐδείκνυε περισσοτέραν ἀγάπην ἢ κατὰ τοὺς

τελευταίους χρόνους· ἡ δὲ γλυκεῖα αὕτη ἀκτίς τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας ἐπανε-
θέρμαινε τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος. Ὁ γέ-
ρων τελωνοφύλαξ ἐγέυετο τὰς ἡδύτητας
τῆς ἀναπαύσεως καὶ ἐχαίρετο ὅτι ἤθελε
περάσει μίαν νύκτα εἰς τὴν κλίνην του.

Περὶ τὴν ἐβδόμην ἐσπερινὴν ὥραν, ἐνῶ
ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ συνωμίλου ἡσύ-
χως κατὰ τὸν δεῖπνον, ἐκρουσαν τὴν θύ-
ραν καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε μυστηριωδῶς,
ἐνδεδυμένος χωρικῶς, ὁ ὑποτελώνης τοῦ
Saint-Koar.

Ὁ Βάουερ ἠγέρθη ἵνα χαιρετήσῃ τὸν
ἀνώτερόν του, ὅστις πλησιάσας αὐτόν, τὸν
παρεκάλεσε μὲ ταπεινὴν φωνὴν νὰ ἀπο-
μακρύνῃ τὴν Μαρίαν. Ἀπλῆ χειρονομία
τοῦ πατρὸς ἤρκεσε πρὸς τοῦτο· ἀλλ' ἡ
καρδίκα τῆς ταλαιπώρου νεάνιδος ἐκτύπα
σφοδρῶς· προησθάνετο δυστυχίαν.

Οἱ λαθρέμποροι ἐπροδόθησαν; ὁ ὑπο-
τελώνης ἔμαθε τὴν μέλλουσαν νὰ γίνῃ ἀ-
πόπειραν κατὰ ταύτην τὴν ἐσπέραν; Πῶς
νὰ τὸ μάθῃ; νὰ ἀκούσῃ ὀπισθεν τῆς θύ-
ρας; ἀπεστρέφετο τοῦτο. Ἐπλανᾶτο δει-
νῶς πάσχοντα εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν τῶν
ἡ συνδιάλεξις τοῦ πατρὸς αὐτῆς μετὰ τοῦ
ὑποτελώνου παρετάθη ἐπὶ πολὺ· τέλος
οὗτος ἀνεχώρησε καὶ ὁ Βάουερ ἐκραξε τὴν
θυγατέρα του.

Ἡ μορφή αὐτοῦ ἔλαμπεν ἀπὸ χαρὰν
μεμιγμένην μετὰ μίσους.

— Τὴν νύκτα ταύτην, εἶπε, θὰ τε-
λειώσωμεν, ἐλπίζω, μὲ τοὺς ἀχρεῖους αὐ-
τούς λαθρεμπόρους. Δὸς μοι τὸν διφθέρι-
νον σκοῦφόν μου, Μαρία, καὶ τὸ ἐπανω-
φόριόν μου.

— Τί τρέχει, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ
νέα κόρη κρύπτουσα ὑπὸ ἡσυχον ἐξωτε-
ρικὸν τὴν ταραχὴν αὐτῆς.

— Τί τρέχει, Αἰ! πῶς δὲν τὸ μαν-
τεύεις μικρὰ ἀνόητος; Ἐφθασαν εἰς Κώ-
βην πλούσια ἀγγλικά ἐμπορεύματα. Οἱ
λαθρέμποροι τῆς πόλεως μας τὰ ἐμυρίσθη-
σαν καὶ μετέβησαν ἐκεῖ διὰ νὰ τὰ μετα-
φέρωσι τὴν νύκτα ταύτην. Ἐνεδύθησαν
λευκὰ ἱμάτια ἵνα κατασταθῶσιν ἀόρατοι
ἐν τῷ μέσῳ τῆς χιόνος, ἀλλὰ πιστεύω νὰ
μὴ μᾶς ἐκφύγωσιν. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει
σταθμὸς πρὸς τὴν ὄχθην του Ῥίνου νομί-
ζουσιν ὅτι εἶναι πλήρεις ἀσφαλείας· εὐτυχῶς
ἐκρύψαμεν ὀκτὶ ἄνδρας κατὰ τὴν ἀνοδὸν
τῆς Κώβης, οἵτινες θέλουσι τοὺς ἐπιτεθῆ

ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι θέλομεν
τούς παραφυλάξαι πλησίον τοῦ χωρίου Χεν-
χάουζεν. Οἱ ἀχρεῖοι θέλουσιν εὐρεθῆ ὀβ-
τω μεταξὺ δύο πυρῶν, καὶ ἐὰν συμβῆ
θαῦμα δυνατόν νὰ σωθῆ τις· ἀλλὰ τὰ
θαύματα δὲν εἶναι τῆς ἐποχῆς πλέον.

Ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν νεανίδα ὅτι ὁ
πατήρ τῆς ἐβιάζετο νὰ κινήσῃ μετὰ τῶν
συντρόφων του, διότι ἐκλονίζετο διευ-
θυνομένη πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἡ ὄψις τῆς
ἦτο ὡχρὰ ὡς νεκροῦ.

Ὁ Βάουερ ἔλαβε τὴν φιάλην τοῦ οἴνο-
πνεύματος, περιετυλίχθη εἰς τὸν μανδύαν
του καὶ ἐξῆλθε λέγων «καληνύκτα».

Ἡ Μαρία ἔπεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος,
εἶχε τοσοῦτον ἐξογγωθῆ ἐκ τῆς λύπης
καὶ τῶν κεκρατημένων δακρῶν τὸ στήθος
αὐτῆς, ὥστε ὡς ἔμεινε μόνη, ἔβαλε κραυ-
γὴν. Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ κάμῃ, τὴν ἀπώ-
λειαν μόνον τοῦ φιλάτου τῆς Ἐδμόνδου
ἔβλεπε καθαρά· διότι ἐὰν δὲν ἐφονεύετο
ἤθελεν ἀπχθῆ εἰς τὰ κάτεργα τοῦ Φλέσιν.

Ἡ νέα κόρη κατέτρωγε τοὺς δακτύλους
αὐτῆς καὶ ἰδρῶς ψυχρὸς κατέβρεε τοῦ με-
τώπου τῆς. «Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν μέσον
σωτηρίας, ἀνέκραξεν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ
γόνατα ἵνα ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειαν τοῦ
Θεοῦ. Αἶφνης ἔμπνευσίς τις ἐπῆλθεν αὐτῆ.

— Ἐπάνω! ἀνέκραξεν· ἐγὼ, ἐγὼ μόνη
πρέπει νὰ σώσω τὸν Ἐδμόνδον· Ἄς συμβῆ
ὅ,τι θέλει· γνωρίζω τὴν ὁδόν, ἤξεύρω τὴν
ὥραν τῆς ἐπιχειρήσεως. . . Θεέ μου, βοή-
θησόν με!

Τὸ ὄμμα τῆς ἔλαμπεν ἀπὸ ἱερὸν ἐνθου-
σιασμόν· ἐνεδύθη θερμότερα ἱμάτια, ἔλα-
βε τὴν ῥάβδον τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ἀνα-
μιμνησκομένη τὴν πονηρίαν τῶν λαθρεμ-
πόρων, περιετυλίχθη μὲ σινδόνα λευκὴν
ἵνα μὴ διακρίνηται, ἐὰν ἤθελεν ἀναγκα-
σθῆ νὰ διέλθῃ πλησίον τοῦ σταθμοῦ τῶν
τελωνοφυλάκων.

Ἄμα ἐσχημάτισε τὴν ἀπόφασιν ταύ-
την ἐξελείφθησαν οἱ φόβοι τῆς· ἐσκέπτε-
το δὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ λατομεῖον νὰ εἰ-
δοποιήσῃ αὐτούς ἵνα λάβωσιν ἄλλην ὁδόν·
καὶ οὕτω ἤλπίζε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἑ-
αυτῶν . . . καὶ μάλιστα τὴν τοῦ φι-
λάτου Ἐδμόνδου.

Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τῆς, καὶ διῆλθε
πόλιν ἀνευ ἐμποδίου τινὸς καὶ ὡς
ἔλαφος ἔτρεχε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν
ὁδόν· ἡ χιών, ἥτις ἐκάλυπτε

ἔχυνεν εἶδος λάμψεως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
σκότους τῆς νυκτὸς καὶ ὠδήγει τὴν πε-
φοβισμένην κόρην.

Φθάσασα ἐνώπιον τῆς Κώβης ἐστάθη
προσπαθοῦσα ν' ἀνακαλύψῃ τὰ μέρη· πα-
ρετήρησε δὲ τὸ λατομεῖον σκιαγραφούμε-
νον ὡς κηλὶς μέλαινα ἐπὶ λευκῆς ὀθόνης.

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον καὶ ὁ βορρᾶς
ἔπνεε μετ' ἀκαθέκτου ὀρμῆς· ἀλλ' ἡ Μα-
ρία δὲν ἠσθάνετο τίποτε. Πῶς ἡδύνατο
νὰ σκεφθῆ περὶ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ ἀνέ-
μου ἐνῶ ὁ Ἐδμόνδος ἔτρεχε τὸν ἐσχατὸν
κίνδυνον.

Μέχρις ἐδῶ ἡ πορεία τῆς ἦτο εὐκολοῦ
ἀλλ' ἐκεῖθεν ἤρξαντο αἱ δυσχέρειαι.

Ἡ ἐκ τῆς Κώβης εἰς Βακχαράχην ἄ-
γουσα ὁδὸς ὀρίζεται ἐξ ἀποκρήμων
βράχων, τριάκοντα εἰς τεσσαράκοντα
ποδῶν ὕψους, ἡ κατωφερειῶν ἀποτόμων
πεπληρωμένων ἤδη ἐκ χιόνος πεπηγυίας.

Ἐνθεν δὲ κακίθεν μόνον ἐφαίνοντο δει-
δρυδιά τινα λεπτοκαρυῶν καὶ λευκακην-
θῶν τείνοντα τοὺς κλάδους αὐτῶν πρὸς
τοὺς θέλοντας νὰ ἀνέλθωσι τὰ μέρη ταῦ-
τα· ὑψηλότερα οἱ θάμνοι εἶναι πυκνότεροι
καὶ ἡ ἀνάβασις εἶναι εὐκολωτέρη· ἀκο-
λούθως δὲ φθάνει τις εἰς τὸ μέρος ἐξ
οὗ ἄλλοτε ἀνώρρυσσον τὰς πλάκας πρὸς
στέγασιν τῶν οἰκιῶν. Τὸ μέρος τοῦτο φαί-
νεται ἐκμεταλευθὲν ἐπὶ ἡμισυαἰῶνα, ἀλλ'
οὐχὶ εἰς μέγα βάθος· οὐδέποτε οἱ ἄνθρωποι
ἀνεμώχλευσαν τὰ ἐγκατα τῆς γῆς. Ὁ βρά-
χος, ὅστις καταβαίνει ὡς ἀπότομος τεῖχος,
ἔχει περίπου ὀγδοήκοντα ποδῶν ὕψος καὶ
ἴσον πλάτος. Στενὴ ἀτραπὸς διασχίζει
τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην φάραγγα κειμέ-
νην ἐντελῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄρους, ὅπου
ὁ διαβάτης δὲν βλέπει μετὰ τὸ βά-
θος τῆς ἀβύσσου καὶ αὐτοῦ ἡδενδρύλλια
τινα κοκκυμηλεῶν· ὁ κάτοικος τῶν πε-
διάδων ἤθελε φρίξει εἰς μόνην τὴν ἰδέαν
τοῦ νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν, καὶ ἡ σκοτοδίνη
ἤθελε τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἀποπειραθῆ. Ἀλλὰ
τὸ ὀρεσίθειον τέκνον ἐθισμένον εἰς τοὺς
ποιοῦτους κινδύνους, δὲν ἀνησυχεῖ παντε-
λῶς, καὶ διέρχεται τραγωδῶν τὸ χαρωπὸν
αὐτοῦ ἄσμα, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας
ὡς ἐὰν ἔβαιναν ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ.

Αὕτη ἦτο ἡ ἀτραπὸς, τὴν ὁποῖαν οἱ
λαθρέμποροι ἐξελέξαντο καὶ τὴν ὁποῖαν
ἔφειλε νὰ διέλθῃ ἡ δυστυχῆς νεῆνις πε-
πηγυῖα ἤδη ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἐφθασεν εἰς μέρος ὅπου μικρὰ τις λε-
πτοκαρυὰ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς ἀσθενεῖς
κλώνους τῆς· ἤρπασεν αὐτοὺς καὶ ἀνερρί-
χθη μικρὸν· ἀλλὰ δυστυχῆ! οἱ κλάδοι
ἐθραύσθησαν καὶ ἡ Μαρία κατεκλύσθη μέχρι
τοῦ βάρους τῆς κατωφερείας. Οὕτω μι-
κρὸν κατὰ μικρὸν, πίπτουσα καὶ ἀνεγει-
ρομένη, ἐφθασε μέχρι συστάδος τινὸς δέν-
δρων, ὅπου ἐκάθητε νὰ ἀναπαυθῆ ἐκ τοῦ
κόπου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τρία τέταρτα τῆς
ὥρας ἤχησαν εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλη-
σίας τῆς Κώβης· ἦτο δεκάτη παρὰ τέταρ-
τον, καὶ τὴν δεκάτην ἀκριβῶς ἔμελλον νὰ
ἀναχωρήσωσιν οἱ λαθρέμποροι· ἡ σκέψις
αὕτη ἔκαμνε τὴν Μαρίαν νὰ λησμονήσῃ
τοὺς κόπους αὐτῆς καὶ τοὺς καθημαγμέ-
νους πόδας τῆς· καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβρίχῃ-
ται τῇ βοήθειᾳ τῶν κλάδων καὶ τῆς ῥά-
βδου τῆς. Μετὰ κόπους τέλος ἀπιστεύ-
τους ἐφθασε παρὰ τὰ χεῖλη τῆς φάραγγος.
Φρικίαισι τὴν κατέλαβε παρατηρήσασα τὸ
χαῖνον ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς βάραθρον.

(Ἀκολουθεῖ).

BAMBAKERAI OIKIAI. Ἐνα-
γινώσκουμεν εἰς Ἀμερικανικὴν τινα
ἐφημερίδα τὰ ἀκόλουθα περὶ τῆς
χρήσεως τοῦ βάμβακος.

«Ἴδου ἐφεύρεις περίεργος ἀλλ'
ὄχι καὶ ἡ περιεργότερα τοῦ εὐφυοῦς
αἰῶνος ἡμῶν. Ἡ νότιος Ἀμερικὴ δὲν
ἔχει πλέον ἀνάγκην τῶν ὀρέων αὐ-
τῆς διὰ τὴν οἰκοδόμησιν οἰκιῶν· ἤδη
τὰ φυτὰ θέλουσι λάβει τὴν θέσιν τῶν
ὀρυκτῶν. Πρόκειται νὰ κατασκευά-
ζονται οἰκίαι ἀπὸ βαμβάκιον! Μόλις
ἡ ἐφεύρεσις ἀνεκοινώθη καὶ ἀμέσως
ἐτέθη εἰς δοκιμασίαν, ἥτις ἐπέτυχε.
Μεταχειρίζονται δὲ τὴν κατωτέραν
ποιότητα τοῦ βάμβακος, τὰ ἐπὶ τῶν
ἀγρῶν ἀπομένοντα λείψανα, καὶ τὰ
σαρώματα τῶν ἐργοστασίων, ἐν γέ-
νει ὅ,τι ρίπτεται. Δι' αὐτῶν κατα-
σκευάζουσι ζύμην στερεάν ὡς ὁ λί-
θος· δυνάμεθα δὲ νὰ εἰκάσωμεν κάπως
τὸ περὶ διαρκείας, ἐὰν παρατηρήσω-
μεν τὴν στερεότητα τῆς χαρτίνης

ζύμης, ἐξ ἧς κατασκευάζουσιν ἐπιπλα ἐλαφρὰ καὶ στερεά.

Αἱ βαμβάκιναί πλίνθοι περιβάλλονται ἐξωτερικῶς ἀπὸ τινος οὐσίας, ἣτις τὰς καθιστᾷ ἀδιαπεράστους ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐσίας αἱ κατοικίαι ἤθελον εἶσθαι σπόγγοι ἀληθεῖς. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν Ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων χρειάζε- ὁ ἥμισυς χρόνος νὰ οἰκοδομηθῇ οἰκία ἐκ θεμελίων ἀπὸ βαμβάκιον παρὰ ἀπὸ πλίνθους· καὶ ὅταν τις θεωρήσῃ ὅτι εἶναι ἐκτὸς κινδύνου πυρκαϊᾶς, ἐπίσης στερεαὶ καὶ τρις οἰκονομικώ- τεραι, ὅλος ὁ κόσμος θὰ θελήσῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς βαμβακίνους οἰκίας.

Ἐκ τοῦ L'Année Scientifique.

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ἡ ἀπιστία τῶν γυναικῶν θεραπεύεται διὰ τῆς ζηλοτυπίας.

— 00 —

Εἶναι μέγα δυστύχημα νὰ μὴ ἔχη τις ἀρκετὸν πνεῦμα ἵνα ὀμιλῇ καλῶς, οὔτε ἀρκετὴν κρίσιν ἵνα σιωπᾷ.

— 00 —

Τὸ μυστικὸν ἐμπιστεύεται εἰς τὴν φίλιαν καὶ διαφεύγει εἰς τὸν ἔρωτα.

— 00 —

Ἡ ἀκηδία εἰς τὰς ζωηρὰς γυναῖ- κας εἶναι τὸ προοίμιον τοῦ ἔρωτος.

— 00 —

Γυνὴ ἀναίσθητος εἰς τὸν ἔρωτα εἶναι ἢ μὴ ἰδοῦσα ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἀγαπήσῃ.

— 00 —

Ἡ μετριοφροσύνη, εἰς τὸν ἄνδρα καθὼς καὶ εἰς τὴν γυναῖκα, εἶναι ὡς ἡ σκιά εἰς τὰς εἰκόνας· τὰς ὠραίζει χωρὶς νὰ τὰς ἀποκρύπτῃ.

La Bruyère.

Ἡμέραν τινὰ ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Φιλίππου II ἠρώτησεν αὐτόν.— Ἐὰν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ λαοῦ σου, τὰ ὁποῖα, κύπτοντα, λέγουσι ὅλα ναι εἰς τὰς θελήσεις σου, ἦρχετο εἰς αὐτὰ ἡ ὄρεξις νὰ εἴπωσιν ὅλα ἐκ συμφώνου

ὄχι, τίς ἤθελεν εἶσθαι τότε, μεταξύ τῶν δύο ἡμῶν, γελοιωδέστερος; — Τοιαύτην ἐντύπωσιν προὔξενησε τῷ Φιλίππῳ ἡ ἐρώτησις αὕτη, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ γελάσῃ πλέον εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς τοῦ γελωτοποιοῦ αὐτοῦ.

— 00 —

Ὅταν ὁ μέγας ἱστοριογράφος Γίβ- βων ἐπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐνό- μισεν ὅτι ὤφειλε νὰ λάβῃ καὶ τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς· ἤρξατο λοιπὸν νὰ ἐργασθῇ τὴν κυρίαν Κροῦζα. Ἦτο δὲ, ἐν παρενθέσει, οὗτος παχύ- τατος, βαρύτατος καὶ ἀρκετὰ ἀσχη- μος. Ἡμέραν τινὰ, ἀφοῦ ἐξομολογή- θη τὸν ἔρωτά του, ἔπεσεν εἰς τὰ γό- νατα τῆς κυρίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐ- δόθη, πρὸς μέγαν θαυμασμὸν τοῦ ἱστορικοῦ, εἰς γέλωτα ἀκράτητον· μετ' ὀλίγον ὁμῶς βλέπουσα ὅτι ἐξη- κολούθει νὰ μένη γονυπετής.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, τῷ λέ- γει, ἐγερθῆτε, Κ. Γίββωνα.

— Φεῦ! κυρία, ἀπεκρίθη ὁ παχὺς Γίββων, πρὸ πολλοῦ τὸ ἐπεθύμουν ἀλλὰ δὲν δύναμαι!

Ἡ κυρία Κροῦζα ἐκάλεσε τότε ὑπηρέτην, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν ἡσύχως.

— Ἐγειρον τὸν Κ. Γίββωνα.

Ἐνεκα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ πρώτου δια- νομέως καὶ τῆς ἐντεῦθεν προκυσίας ἀ- ρωμαλλας πολλοὶ τῶν ΚΚ. συνδρομητῶν δὲν ἔλαβον τακτικῶς τὰ φυλλάδιά των, καὶ πολλοὶ δὲν ἔλαβον εἰσέτι τὸ γ', δ', ε', καὶ ε' φυλλάδιον. Πάντες οὗτοι πα- ρακαλοῦνται ν' ἀφήσωσι σημείωσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς κατοικίας αὐτῶν εἰς τι- να τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν, παρὰ τῷ τυπογραφεῖῳ ἢ παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ὁδοῦ Κόδρου ἀρ. 4. Εἰς τὸ μέλλον δὲ θέλει εἶσθαι τακτικῶ- τάτη ἢ ἀποστολή.

Ἐπίσης καὶ πάντες, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρ- χλαῖς λαβόντες φυλλάδια, ὀφείλουσι νὰ ἀπαντήσωσι πρὸς ἡσυχίαν ἡμῶν καὶ τα- κτικὴν ἀποστολὴν τῶν φυλλάδιων εἰς τὸ μέλλον.